"मीठे बच्चे– भोलानाथ बाबा आउनु भएको छ भक्तहरूलाई भक्तिको फल दिन, उनीहरूलाई अगम-निगमको भेद सुनाएर मुक्ति जीवन-मुक्तिको वर्सा दिन।"

प्रश्नः– २१ जन्मको लागि राज्य पदको प्राप्ति कुन बच्चाहरूलाई हुन्छ? प्रजामा को जान्छन्?

उत्तरः– जो सहोदर बनेर बाबामाथि पूरा-पूरा बलिहार जान्छन् उनीहरूलाई राज्य पद प्राप्त हुन्छ र जो सौतेला छन्, बलिहार जाँदैनन् उनीहरू २१ जन्म नै प्रजामा जान्छन्। तिमी श्रीमतमा चलेर आफ्नै योगबलले राज्यको तिलक लिन्छौ। यहाँ हतियार आदिको कुरा छैन। तिमीलाई बुद्धियोग बलबाट मायाजित-जगतजित बन्नु छ।

गीतः– भोलेनाथ से निराला...

ओम् शान्ति। हेर, के भन्ने गर्छन्? भक्तहरूको रक्षा गर्नेवाला। त्यसैले अवश्य भक्तहरू कुनै आपतमा परेका छन्। भक्तहरूको रक्षा गर्नेवाला। रक्षा कसको गरिन्छ? जो आपतमा फँसेको छ। यी भक्तहरूको रक्षक शिवबाबा हुनुहुन्छ। भक्तहरूलाई भक्तिको फल अवश्य मिल्छ। मेहनत त गर्छन् नि। नियमले भन्छ– पुरुषार्थले प्रारब्ध मिल्छ। अब यस दुनियाँमा पुरुषार्थ गराउनेहरू सबै आसुरी सम्प्रदायका छन्। वास्तवमा पुरुषार्थ गराउनेवाला कुनै राम्रो चाहिन्छ। सच्चा पुरुषार्थ केवल एक भोलानाथ बाबा नै गराउनुहुन्छ। शरीरधारी लौकिक माता-पिता, शिक्षक सबैले हदको पुरुषार्थ गराउँछन्। बेहदको ज्ञान कसैले दिन सक्दैन। हुन त कोही बेरिस्टर जज बन्छन्। दोस्रो जन्ममा फेरि सुरुबाटै पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। वकिलै कायम रहँदैनन्। प्रारब्ध त त्यसबाट केही बनेन। गुरुहरूले पनि केही सिकाउँछन्, शास्त्र सुनाउँछन् तर त्यसबाट पनि अल्पकालको लागि मात्र सुख मिल्छ। प्रारब्ध त केही बनेन। फेरि दोस्रो जन्ममा गुरु बनाउनैपर्छ। यहाँ भोलानाथ त सतगुरु हुनुहुन्छ। सतगुरुले जहिले पनि सत्य नै बोल्नुहुन्छ। उहाँ नै आएर सत्यकथा सुनाउनुहुन्छ। यो सतगुरुको मत हो जसबाट मुक्ति-जीवन मुक्ति मिल्छ। यो नरलाई नारायण बनाउने मत हो। भोलानाथले बसेर अगम-निगम, आदि-मध्य-अन्तको रहस्य बताउनुहुन्छ। अरू कसैले मुक्तिधाम जीवन-मुक्तिधाम (स्वर्ग) लाई जान्दै जान्दैनन्। मुक्तिधामको मालिक परमधाममा रहनेवाला परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। अब बच्चाहरूलाई मत मिल्छ। बाबाले बारम्बार सम्झाउनु भएको छ– उहाँ बुवा-शिक्षक-गुरु हुनुहुन्छ। यदि कृष्ण भगवान थिए भने के उनले केवल मुरली बजाए? यत्ति नै! श्रीकृष्णलाई बुवा-शिक्षक-सतगुरु पनि कसैले भन्दैनन्। अब बाबाले सत्य मार्ग देखाउनु हुन्छ त्यसैले झूठो बाटो छोडिहाल्नु पर्छ। गुरुहरू सुरु भएका हुन्, द्वापरदेखि। सत्ययुग-त्रेतामा गुरु हुँदैनन्। माता गुरुले ज्ञान अमृत पिलाएर स्वर्ग बनाए फेरि वहाँ गुरुको आवश्यकता रहँदैन। अब हेर– तिमी बच्चाहरूलाई कति राम्रो मत दिन्छु। सबैलाई युद्धको मैदानमा बाबाले खडा गर्नु भएको छ। भन्नुहुन्छ, ५ विकारमाथि विजय प्राप्त गर अनि यी श्रीकृष्ण समान देवता बन। हामीलाई थाहा छ– यी श्रीकृष्ण मायाजित बनेर जगतजित अर्थात् जगतको राजकुमार बने। (श्रीकृष्णको चित्र हातमा उठाएर सम्झाऊ)। तिमी बच्चीहरूलाई थाहा छ– हामी युद्धको मैदानमा छौं। मायाजित-जगतजित बन्नु छ। जसरी कृष्ण जो फेरि नारायण बने, फेरि उनका साथमा सारा राजधानी थियो भने उनीहरू सबै अवश्य युद्धको मैदानमा थिए होलान्, जसले मायामाथि विजय प्राप्त गरे। ५ हजार वर्ष

पहिले यी श्रीकृष्ण पनि आफ्नो अन्तिम जन्ममा युद्धको मैदानमा थिए। त्यसरी नै अब यी पनि युद्धको मैदानमा छन्। तिमी पनि युद्धको मैदानमा छौ। ५ विकारहरूमाथि विजय प्राप्त गरेर तिमीलाई यस्तो बन्नु छ। यसलाई भनिन्छ नारायणी नशा। मायाजित जगतजित बन्नु छ। कति सहज कुरा छ! केवल एक द्रौपदी त थिइनन्। सबै माताहरू द्रौपदी हुन्। सबैलाई सत्ययुगमा नाङ्गिनबाट बचाउनु हुन्छ। त्यहाँ कोही विकारमा जाँदैनन्। भन्नेछन्– त्यसैले बच्चा कसरी पैदा हुन्छ? अरे, त्यो त पवित्र दुनियाँ हो। संन्यासीहरू घरबार छोड्छन् भने फेरि दुनियाँ नै खतम भइहाल्छ र? दुनियाँको त वृद्धि भइरहन्छ। संन्यासीहरू जान्दछन्– पवित्रता राम्रो हो। विकारहरूको संन्यास त राम्रो हो। संन्यासीहरूलाई संन्यास नगर्नेहरू ढोगेर गुरु बनाउँछन्। उहाँ सच्चा सतगुरुद्वारा यी माताहरू गुरु बन्छन्, तिनीहरूकै विजय माला बनेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी पढेर पद प्राप्त गर। अब बाबाले युद्धको मैदानमा खडा गर्नु भएको छ– श्रीकृष्ण जस्तो बनाउनको लागि। उनको सारा राजधानी छ। प्रिन्स-प्रिन्सेज त हुन्छन् नि। अहिले त न राजा-महाराजा भन्न सकिन्छ न प्रिन्स-प्रिन्सेज। अब तिमीलाई बाबाको दैवी मत मिल्छ। अब माताहरूलाई ज्ञान-कलश मिलेको छ। यी बच्चीहरूले अमृत पिलाएर असुरहरूलाई देवता बनाउँछन्। देवताहरूले पुरानो दुनियाँमा कहाँ राज्य गर्छन् र! नयाँ दुनियाँ पनि बनिरहेको छ। त्यसैले बच्चे, अब छिटो-छिटो गर। एउटा हुन्छ विकारहरूको बन्धन, दोस्रो हुन्छ कर्म-बन्धन। त्यसबाट छुट्नको लागि श्रीमतमा चल्नुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– मलाई याद गरेर अशरीरी बन। यस्तो होइन आत्मा परमात्मामा मिलेर एक हुन्छ। न कोही ज्योति ज्योतिमा समाहित छ, न त हुने नै छ। आत्मा विलीन भयो भने त जड हुने भयो। आत्मा त अविनाशी छ। शरीरलाई विनाशी भनिन्छ। आत्मा म सँग योग लगाएर पवित्र बन्छ। फेरि शरीर पनि पवित्र मिल्छ। आत्मा पवित्र हुन्छ अनि यो शरीर समाप्त हुन्छ। फेरि पवित्र तत्त्वहरूद्वारा पवित्र शरीर बन्छ। यो शरीर पुज्न लायक बन्दैन। पूज्य त केवल देवताहरू मात्र हुन्छन्। उनीमाथि फूल चढाउन सकिन्छ। उनलाई श्री श्री अर्थात् सबैभन्दा श्रेष्ठ भनिन्छ। श्री श्री दुईचोटि किन भनिन्छ? किनकि सूर्यवंशी लक्ष्मी-नारायण सबैभन्दा उच्च हुन्। उनका आत्मा र शरीर दुवै पवित्र हुन्छन्। उनलाई १६ कला सम्पूर्ण भनिन्छ। चन्द्रवंशी १४ कला हुन्छन् त्यसैले चन्द्रवंशीलाई केवल श्री मात्र भन्न सकिन्छ। लक्ष्मी-नारायणलाई उच्च टाइटल (उपाधि) मिल्छ– श्री श्री लक्ष्मी, श्री श्री नारायण। उनीहरू हुन् महाराजा-महारानी र राम-सीता हुन् राजा-रानी। नम्बरवार जो जस्तो बन्छ उसलाई उस्तै टाइटल मिल्छ। यहाँ पनि महाराजा तथा राजाहरू छन्। ठूलोलाई महाराजा भनिन्छ। राजाहरूले महाराजाहरूलाई ढोग्छन्। पहिले महाराजाहरू त्यसपछि राजाहरू। त्यसैले अब श्रीमतमा चल्नु छ। श्री श्री जगतगुरु। रुद्र माला हुन्छ नि। जगतको मालिक पनि उहाँ हुनुहुन्छ। टीचर पनि उहाँ हुनुहुन्छ भने गुरु पनि। यस्ता बाबालाई याद गर्नु छ। भन्दछन्– बन्धन छ यसबाट कसैले छुटाओस्। (सुगाको उदाहरण) अरे, भगवानले भन्नुहुन्छ– अब म तिमीलाई लिन आएको छु। तिमी केवल मेरो औंला समाऊ। उहाँले जे भन्नुहुन्छ त्यही गर, पवित्र त अवश्य बन्नुपर्छ। यस कब्रिस्तानलाई के याद गर्नु। रहनु त यहीं छ केवल बुद्धियोग त्यहाँ लगाउनु छ। यसलाई भनिन्छ शान्तिधाम, सुखधामलाई याद गर्नु। नष्टोमोहा पनि बन्नु छ। उहाँ हुनुहुन्छ पतिहरूको पनि पति, बुवाका पनि बुवा, गुरुहरूको पनि गुरु। त्यसैले यस्ता (श्रीकृष्ण) बन्नको लागि मेहनत त गर्नुपर्छ। कल्प पहिले पनि पुरुषार्थ गरेका थियौ र सत्ययुगको राजधानी स्थापना भएको थियो। फेरि भइरहेको छ। यसमा पवित्र रहनु छ। पतिले जे सेवा

भन्छन् त्यो तिमी गर, तर केवल पवित्र रहनु छ। पवित्र बनेनौ भने वैकुण्ठको मालिक बन्ने छैनौ। अब बाबा आएर तिमी बच्चाहरूलाई स्वर्गवासी बनाउनुहुन्छ। पतितहरूलाई पावन बनाउने पनि उहाँ हुनुहुन्छ। जगतको मालिक पनि उहाँ हुनुहुन्छ।

अब तिमी बच्चीहरूले ज्ञान धनले मनुष्यहरूलाई देवता बनाऊ। यो त ज्ञान हो। बुद्धिमा कति धेरै प्रकाश आएको छ! अरू कसैलाई पनि यो ज्ञान छैन। सबै यताउता धक्का खाइरहन्छन्। यहाँ बाबाले हामीलाई कति शान्तिमा बसाउनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ– मनैं लाग्दा पनि बसेर सुन। ज्ञान अमृत मुखमा होस्, शिवबाबाको याद होस् तब प्राण तनबाट निक्लियोस्। फेरि अन्त मति सो गति भइहाल्ने छ। नत्र न त विकर्म नै विनाश हुन्छन् न मोहजित नै बन्छौ। व्यर्थमा भक्तिको फल गुमाउनेछौ। सबै भक्तहरू हुन् हैन, मायाको बन्धनमा फँसेका छन्। रखवाला भोलानाथ शिवबाबा हुनुहुन्छ। रक्षा गर्न आउनु भएको छ त्यसैले उहाँको रायमा चल्नु छ। श्रीकृष्णको कुलमा जानु छ। श्रीकृष्ण हुन् फुल पास, सम्पूर्ण चन्द्रमा। जब चन्द्रवंशीहरूको समय आउँछ अनि उनीहरूले आफ्नो राज्य लिन्छन्। त्यसैले फेल किन हुने? फुल पास हुनु छ भने पुरुषार्थ गर। डराउने कुरा छैन। निर्भय, निर्वैर बन्नु छ। सम्झाउनु त पर्छ नि। जसले भगवान सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भन्छन् उनीहरूले नै सृष्टिको यस्तो दुर्दशा बनाएका छन्। भगवान त एक भोलानाथ नै हुनुहुन्छ, जो सबै भक्तहरूको रखवाला हुनुहुन्छ। कृष्ण जो पूज्य थिए उनी नै अहिले पुजारी बनेका छन्। अहिले कृष्णको आत्मा यहाँ छ। अब केही सम्झ। धेरै ठूलो चिठ्ठा छ। घोडदौड छ। हामीलाई बुद्धियोगद्वारा दौड्नु छ। जति हामी दौडन्छौ त्यति छिटो हामी बाबाको पासमा पुग्नेछौं। विकर्म विनाश हुन्छ। बाबाले बारम्बार सम्झाउनु भएको छ– हामी युद्धको मैदानमा उभिएका छौं। मनुष्यहरूले भन्नेछन्– त्यसैले हतियार आदि कहाँ छन्– जसले गर्दा सारा सृष्टिमाथि विजय प्राप्त गर्छौं? (बाबाले अभिनय गरेर देखाउनुभयो) हामी बुद्धियोग बलबाट मायाजित-जगतजित बनिरहेका छौं। हामी तपस्यामा (नेष्ठा) बसेका छौं अर्थात् शिवबाबाको यादमा छौं। बुद्धि वहाँ लागिरहेको छ। पतिहरूको पनि पतिले भन्नु भएको छ– पतिव्रता बन्नु, अरू कसैको पनि याद नगर्नु। योग लगाउँदा-लगाउँदै परिपक्व अवस्थालाई पाउनु छ। कन्याले पनि पतिलाई याद गर्छिन् नि। त्यो त देहधारी हो। परमात्मा त अशरीरी हुनुहुन्छ। उहाँलाई बुद्धिले नै याद गर्न सक्छौ। देह-अभिमानलाई तोडेर देही-अभिमानी बनिहाल्नेछौ। बुद्धिमा चक्र त घुमिरहन्छ। हामी आफ्नो स्वर्गधाम अवश्य जानेछौं। सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी, फेरि वैश्य, शूद्रवंशी बन्नेछौं। फेरि बाबा आएर शूद्रबाट ब्राह्मण बनाउनुहुन्छ। यसरी आफैं सँग कुरा गर्नुपर्छ। साना बच्चाहरू बगैंचामा गएर पढ्छन्। तिमी पनि एकान्तमा बसेर शिवबाबालाई याद गर। हाम्रो पुरानो हिसाब-किताब चुक्ता हुन्छ फेरि हामीले राज्य गर्नेछौं। अहिले हामी युद्धको मैदानमा छौं। फेरि हामी विश्वमा अटल-अखण्ड सुख-शान्तिको राज्य गर्नेछौं। वी आर एट वार... हामी सबै लडाइँको मैदानमा छौं। यो हो सारा योगबलको कुरा। यसमा तकलिफ त केही पनि छैन। केवल बाबाको श्रीमतमा चल्नु छ। फेरि स्वत: राज्यको तिलक लाग्छ। वरदान मिलिहाल्छ– आयुष्मान् भव, पुत्रवान् भव। वहाँ धन आदि सब अथाह रहन्छ। बच्चा जन्मिनेवाला छ भनेर पहिलेबाट नै साक्षात्कार हुन्छ। वहाँ शुद्ध प्यार हुन्छ। विकारको कुरा नै हुँदैन। त्यो हो नै निर्विकारी दुनियाँ। श्रीकृष्ण हेर– कति फस्टक्लास मीठा छन्! अब यस्तै बन्नु छ। तिमीलाई त पटरानी बन्नु छ, मीराले त केवल भजन गाउँथिन्

उनलाई भगवान कहाँ मिल्नुभयो र! त्यो त हो नै भक्तिमार्ग। मीरा पनि अहिले कहीं न कहीं छिन्। यदि पक्का भक्तिनी भए उनी पनि अहिले ज्ञान लिदैं होलिन्। हामी पनि द्वापरदेखि भक्ति गर्दै आएका हौ नि। बुद्धिले सम्झनु छ– शिवबाबा म हजुरको हुँ। हजुरबाट पूरा वर्सा लिनेछु। म हजुर माथि बलिहार जान्छु। त्यसैले बाबा पनि २१ पटक बलिहार जानुहुन्छ। यदि बलिहार गएनौ र सौतेला बन्यौ भने २१ पटक प्रजामा आउँछौ। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमीले मलाई याद गऱ्यौ भने म पनि मदत गर्नेछु। मदत त अवश्य पनि आफ्नै बच्चाहरूलाई गरिन्छ, अरूलाई कहाँ गरिन्छ र! अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) मायामाथि विजय प्राप्त गरेर हामी श्रीकृष्ण समान जगतजित बन्नु छ। यस युद्धको मैदानमा सदा विजयी बन्नु छ। हार खानु छैन।

२) श्रीमतले स्वयंलाई विकारको बन्धन र कर्मबन्धनबाट मुक्त गर्नु छ। अशरीरी बन्ने अभ्यास गर्नु छ। बुद्धियोगको दौड लगाउनु छ।

वरदान:– सन्तुलनको विशेषतालाई धारण गरेर सबैलाई आशीर्वाद दिने शक्तिशाली सेवाधारी भव

यतिबेला तिमी शक्तिशाली आत्माहरूको सेवा हो सबैलाई आशीर्वाद दिनु। चाहे नयनबाट देऊ, चाहे मस्तक मणिद्वारा देऊ। जसरी साकारलाई अन्तिम कर्मातीत अवस्थामा देख्यौ, कस्तो सन्तुलनको विशेषता थियो र आशीर्वादको कमाल थियो। त्यस्तै फलो फादर गर। यो नै सहज र शक्तिशाली सेवा हो। यसमा समय पनि कम, मेहनत पनि कम अनि रिजल्ट ज्यादा निस्कन्छ। त्यसैले सबैलाई आत्मिक स्वरूपद्वारा आशीर्वाद दिंदै जाऊ।

स्लोगन:– विस्तारलाई सेकेण्डमा समाहित गरेर ज्ञानको सारको अनुभव गर्नु नै लाइट-माइट हाउस बन्नु हो।

शब्दार्थ:– अगम-निगम = आवागमन, नेष्ठा = सम्मुखमा बसेर योगाभ्यास गराउने क्रिया